

AMBRUS FLÓRA

CANDY (BEFEJEZÉS)

MÉG MEDDIG MEGY AZ ADDIG, AVAGY HA DIABOS A GYEREK, FELTÉTLEN VIDD PSZICHOLOGUSHOZ!

Javaslatokra, mert az biztos segít! Na persze. Jó, nem mondom, van akinek igen, de nem anyagcsere-zavarral küzdőknek, hanem pl. szellemileg elmaradottaknak. Vagy lehet, hogy én is az utóbbi kategóriába tartozok, csak ilyen ürüggyel próbáltak rávenni. Ilyen elgondolással elég érdekesen jön ki : „ Debil a gyerek, vigyük pszichológushoz és mondjuk neki azt, hogy kigyógyul a betegségéből, mert akkor belemegy.” Eszembe sincs hülyére venni a szüleimet. Ez csupán egy tézis. Persze, hogy egyébként nincs szükségem pszichológus segítségére, csak még apuéknál „feldolgozás-üzem-módban” van a cukorbetegségem. Ha pedig az megnyugtatta őket, hogy próbálkozhatnak, akkor üsse kő, én engedem. Károm még nem nagyon volt belőle.

Pedig a helyzet tök átlátható, csak elvakítja őket a mittomén-milyen színű köd, hogy hú, most aztán tényleg sikerülni fog. Persze eddig mindig ez volt, de képtelenek tanulni a helyzetekből, és mivel most legfőbb élet-céljuk engem meggyógyítani csupa jó szándékból, nem akadályozom meg őket. Legalább így elkönnyvelhetik félsikernek. Látjátok, mennyi mindent tettem értetek? Most per pillanat nem képesek reálishan gondolkodni a hal-lottakon. Mert én nem hiszem, hogy egy pszichológus meggyógyít. De ők igen. Érettségben, most úgy gondolom, szerepet cseréltünk. Nem a tinik szoktak ilyen hülye módon gondolkodni?

De az is közrejátszik a dologban, hogy én is képtelen vagyok nemet mondani. Már fejlődök, mert erre már mondtam, hogy nem hiszem, hogy jó ötlet. De ugye, rám ki hallgat? Nem, nem akadtam ki.

Ez nem lehet igaz, minek nekem pszichológus? Miért pont nekem kell ezt végigcsinálni? (Na, erre mondják azt a pszichológusok, hogy „elfojtott és ki nem mondott gondolatok terhelik a lelkét, minél előbb meg kell szabadulni tőlük”, javítsatok ki, ha tévedek!) Miért nem képesek felfogni,

hogy ennek a játéknak már nincs értelme? Miért nem lehet nekem visszamenni arra a hülye inzulinra, és el van rendezve. Ez most tényleg az én hibám, mert nem tudom kinyitni a számat!!

Pontosan azért az én hibám, mert mint legnagyobb testvér, megtanultam engedni, és amúgy is utálok veszekedni a szüleimmel, sőt még az összes rokonom is az ő pártjukat fogja. Végigmérve a helyzetemet, csendes visszavonulót fújtam, bekapcsoltam a kedvenc zenéimet, és elkezdtem pakolni. Már elég gyakorlott pakoló vagyok, tudom, mit kell magammal vinyek, úgyhogy nem tartott olyan sokáig, míg bepakoltam, este pedig kiolvastam egy egész könyvet.

Ott tarok, hogy nem megy 13 alá a cukrom, szóval gázzzzzz jó sok z-vel. Korán kellett kelnem, mert időre kell rendelésre menni.

Jövő héten szombaton megint mehetek pszichológushoz, de ő nem látja semmi bajomat. Még szép, nem lenne kellemes egy cukorbeteg valami pszichológiai problémával.

Most anyuék hazamennek, én meg itt maradok mamával Pesten 3 hétig, mert akkor ér véget a kezelésem. Addig minden héten pszichológushoz kell járjak megintcsak értelmetlenül. Help me, please!

Mivel mama nem szereti, ha egy gyerek nem eszik rendesen, vett egy csomó Update-lisztet, és folyton ilyen lisztes kajákat süt nekem, én pedig nem ehetek ebből valami sokat, tehát most koplalok. Amúgy ezek a Norbi-féle micsodák nem is érnek semmit, mert ugyanúgy megdobják a cukrodat, hiába van benne kevés szénhidrát. Most is palacsinta volt enni. De miért nem mondom, hogy ne süssön ilyesmit? Igaz, hogy csak jót akar nekem, én meg szeretem, ha van valami kicsit szénhidrátosabb, de akkor is! Nem lehet folyton 20-as cukrom. De abban is van valami, hogy akkor is ilyen cukraim vannak, ha nem eszem semmit. Mit csináljak, én próbálok vigyázni magamra... Muszáj! Mert ha nem, akkor én szenvedem meg, csak nem most, hanem majd később, és én még 90 évesen is szeretnék látni valamit, meg szeretnék a lábamon (már bocsánat) állni.

Most van az utolsó kezelésem, itt vannak anyuék, mert azt mondta a pszichológus, hogy velük szeretné megbeszélni azt, amire velem kapcsolatban jutott.

Elképesztő, hogy milyen felfedezésre jutott! Nincs semmi bajom a cukorbetegségen kívül. Heuréka!!! Kolumbusz felfedezte Amerikát! Megszületett ifjabb Einstein! Lehet, hogy nekem kellene kezelnem magam, mert mostanában mindig nekem van igazam.

De azt is hozzátette, hogy ha gondoljuk, még szívesen kezel. Hát persze, miért is ne hajtson egy kis hasznót is belőle? Bár lehet, hogy elmebeteg osztályon fogok kikötni a velem elkövetett merényletszerű próbálkozások miatt.

Mindenesetre haza sem mentünk Budapestről, apuékna már volt még egy ötletük a förtelmes katasztrófám kikezelése érdekében.

FARKAS TERIKE, A PSZICHOTRONIKUS SZELLEMESEBÉS

Ennyi volt az, amit tudtam. A szájtátós része az, amit később tudtam meg. Vagy ha jobban tetszik, az, amiért feljöttünk Pestre.

Másnap kora reggel anyu szólt, hogy keljek fel, mert nemsokára jön hozzám egy néni, hogy meggyógyítson. Nekem annyi volt a válaszom, hogy már megint? Ennyi elég is volt. Nekem már úgyis mindegy!

Mindjárt két órával később cseng a kaputelefon. Anyu kinyitja az ajtót, és egy kétkilométer széles asszony sétál be az ajtón, puszi, muszi, nyuszi, ő a Farkas Terike. Biztos már sokat hallottam róla (aha, persze, miért is ne?), ő látta, hogy neki mostanában találkoznia kell egy lánnyal, akinek olyan gondja, van, hogy csak az ő módszere tudja megoldani (mint csak mindenki másé), üljünk le, takaros kis ház, nagyon tetszik neki, kezdjünk hozzá, lehetőleg külön üljünk, kérhetek egy pohár vizet? Köszönöm szépen, kezdjük! Ezt így egy szusszra mondta el.

Leültünk. Elővette az igaz-hamis forgó micsodáját és kérdezett. Ez, azt mondja, azért kell neki, hogy tudja, jól kérdez-e. Elég sokat kérdezett, majd elkezdte a léleksebeszést. Be kellett csuknunk a szemünket és „utaztunk”. Furi, hogy mindent magam elé tudtam képzelni, amit mondott, anyu meg nem. Az „utazás” és a „műtét” után vége volt a procedúrának. Azt mondta, minden reggel nyissak ki egy zsákot és a rossz gondolataimat egy csettintéssel hívjam vissza bele, majd este két csettintéssel zárjam be a zsákot, és gondolatban dobjam be egy jól elszigetelt kamarába. Még mondott egy csomó ilyen furcsa dolgot, mint azt, hogy mikor zuhanyozom, kérjem, hogy a zuhanyrózsából folyó rózsaszín víz tisztítsa meg a lelkemet, mind a 7 csakrámat és az aurámat a szívárvány hét színével. Valahogy nem tudtam neki hinni, de azért csináltam a procedúrát egy pár napig. Próbáltam engedelmes gyerek lenni, pedig ebben az esetben sem láttam értelmét. Néha azért értelmes dolog lenne kitörnöm, de ilyenkor mindig arra gondolok, hogy sokan vagyunk, van merre forgassam a fejem.

És még jön majd a baba, vagy ahogy mi nevezzük: Fanni Panni Szofi Zsófi. Értelmetlen egy probléma, hogy nem tudunk dűlőre jutni név ügyben, pedig a nevek még hasonlítanak is egymásra. Van egy olyan érzésem, hogy teljesen más neve lesz, mint amin folyton veszekszünk, vagy inkább civakodunk, mert igazából nem veszekedés. És márciusi gyerek lesz, úgy-hogy még lesznek más javaslatok is. Csak bírjuk ki valahogy addig.

Mondanom sem kell, az új módszer nem használt. No, de van itt még sok minden, amit le kell írni.

Kipróbáltam a Varga Gábor-féle gyógyító gombát, aminek állítólag hatnia kellett volna. Három hétig gombákkal pumpáltam a szervezetem, ami ellen még nem régen 42 napig minden nap négy órát feküdtem a gépek alatt. Nem azt mondom, hogy másnak nem hathat, de az 1-es számú diabetesre nem ez a legjobb megoldás. Kipróbáltam, de nem hatott, úgyhogy le is álltam vele.

Na mi jöhet még?? Hát persze, hogy a tea! Ki van fejlesztve a diabéteszre mindenféle tea, amit inni kell naponta többször, és a diabétesz elmúlik (már bocsánat, de ez nevetséges). Nem is tudom, hány hétig ittam, de nem volt hatása. Persze azt mindenki tudja, hogy a fekete gyümölcsök levelének vagy gyökerének a teája csökkenti a vércukrot, de az én 22-es cukraimra ez már nem megoldás.

Megint elkövettem egy nagy hibát, mégpedig azt, hogy megettem egy Update sütit. Mivel nem szedek inzulint, ez nagyon is megártott, és nem is merem leírni, hogy mekkora cukrom volt, de annyit elárulok, hogy nem mentem 30-ig.

MINDENNEK VÉGE!!!

Végre 3 hét után ismét otthon! Nem mondom, hogy nem volt jó, csakhát nem látogattunk meg annyi helyet, mint régen, mert:

1. hideg volt,
2. nem is nagyon volt kedvünk,
3. nekem így nagyon is megfelel egy darabig, mert nem is nagyon bírok már császkalni, pont úgy, mint mikor cukorbeteg lettem.

De azért lagnék Budapesten. Pont azért, mert város. És ha város, akkor pörgés. És ha pörgés, akkor én. Budapesten amúgy sem lehet eltévedni, és soha nem unalmas, kivéve, ha 3 hétig ülsz a házban és bámulod a tv-t.

Még mindig nagyon magasak a cukraim. Hiába korlátozom már jó ideje a szénhidrát bevitelt, hiába teázok folyton folyvást, hiába próbálko-

zok minden eszetlen módszerrel, sajnos nem tudom kordában tartani. És egyesek még mindig bíznak benne, hogy elhagyom a betegségemet. Persze, egyszer csak megyek az utcán, és arra leszek figyelmes, hogy elvesztettem! Hát, nem fogom keresni, az biztos!

És az egyesek sajnos túl sokan vannak. Miért nem lehet nekem normális életem? De nem is tudnám magam beleképzelni egy normális életbe. Ezt én már nagyon is megszoktam. Aki cukorbeteg, valószínűleg megérti, hogy hiába is szeretné, nem tudna egy nap nyugodtan élni és nem mérni a cukrát, nem tudna soha korlátlanul falni mindent, egyszerűen nem tudna nem gondolni arra, hogy most vajon hol tartok? Mert ez teljes képtelenség. Mikor belekezdtem ebbe a sok kezelésbe, előzőleg megkérdeztem apuékat, hogy ha rendbe jövök, hogy fogok élni minden procedúra nélkül. Nem meglepő, hogy nem tudtak válaszolni.

Az ebben az egészben a bosszantó, hogy ha magas a cukrom, mint mostanában mindig, akkor engem hibáztatnak érte. Mindig a szokásos kérdések: mit ettél, meg miért nem próbálsz egy kicsit jobban vigyázni magadra... Én nagyon is próbálok. És én is nagyon sajnálom, hogy nem tudok megfelelni az elvárásaiknak. Ne értsetek félre. A szüleim nagyon kedvesek és nagyon szeretem őket. Egyáltalán nem gonoszak, vagy ilyesmi. Egyszerűen néha túl sokat várnak el tőlem, pedig tudják, hogy ez lehetetlen. Vagy most csak annyira kétségbe vannak esve és nem értik a helyzetet, hogy úgy érzik, rajtam kell változtatni és minden jó lesz. És ennek eredményeképpen nekem is nagyon nagy elvárásaim vannak magam felé, folyton lelkiismeret-furdalásom van, nem tudok elmenni bizonyos dolgok mellett, amik mellett muszáj lenne és ehhez párosulva még vízöntő és maximalista is vagyok. Amennyire magamat ismerem, ennyi, nyugodtan szóljatok, ha kihagytam valamit.

Ha jól emlékszem, az elvárásaim mindig is magasak voltak, de igyekszem kikerülni, hogy mások felé is magasak legyenek, mert akkor elviselhetetlen lennék. Utánanéztam, hogy milyen is lehetek valójában. Hát, most, hoztam egy horoszkópot, pedig nem is hiszek benne...

A Vízöntő nő jellemzése:

A vízöntő nő valódi humanista, akit a világ dolgai foglalkoztatnak. Megérti a világ szenvedéseit és mindig a támadott pártjára áll, segítségéért viszont sosem vár fizetséget.

Bátran kiáll saját véleménye mellett, tetteiért mindig vállalja a felelősséget.

A kudarcok erkölcsileg nem sértik, nem ejtik kétségbe, inkább hisz abban, hogy a hibáiból tanulhat.

Határozottan értelmiségi: intelligens, okos, rendszerető és szorgalmas. Mindez nagyban segíti az életben és hozzájárul sikereihez. Érzékeny, nyílt és őszinte, amiért tisztelik az emberek.

Társaságban különösen vidám, szórakoztató, egyszerűen fantasztikus(?!). Szereti a szépet és elvárja, hogy őt is folyton csodálják. Nagyon költekező, felfogása szerint azok, akik ragaszkodnak a pénzhez képtelenek felfogni, hogy az arra való, hogy elköltsek, különben csak gondot okoz. Extravagáns mindenben és érdeklik az okkult tudományok. Sosem hazudik, a hazugságot szentségtörésnek veszi. Könnyen belopózik mások szívébe, nagylelkűen osztogat tanácsokat is.

A vízöntő nő mindig az élen jár. Bármilyen munkát szívesen végez és könnyen közreműködik, képes átvállalni mások felelősségét. Ha elvállal valamit, teljesen a munkába temetkezik, a könnyű siker nem kenyeré.

Nagyon igényes nő és elvárja, hogy értékeljék is. Nem elégszik meg azal, hogy partnere egyszerű tárgynak tekintse. Sosem siet el semmit, azt akarná, hogy mindig minden békében és nyugalomban folyjon körülötte. Sosem veti magát hazard játékba, a férfinem is csak igen vonzó, tanulmányozni való kategória a szemében. Csakhogy eszményíti a szerelmet, sosincsenek állatias ösztönei. Fantáziadús (fogalmam sincs (tábori belső poén)) alkotó szellemként mindig arra törekszik, hogy partnere meg legyen elégedve vele. Kényes és válogatós, finom és gyengéd. Ha szeret a vízöntő nő, testben és lélekben egyaránt bájosan reagál. A szerelemben nagyon őszinte. Egy vízöntő nővel átélt kapcsolatot nem lehet könnyen elfelejteni.

Olyan férfirra van szüksége, aki mellett igazi nőnek érezheti magát, aki mellett ragyoghat a legfinomabb társaságban is.

Nem is tudom, de tényleg. Oké, ezt már nem nekem kell látni, de akkor is... Viszont abban is van valami, hogy ha látnánk, hogy mit gondolnak rólunk, vagy látnánk a jövőnket, akkor biztos ezerrel próbálnánk változtatni rajta. Már amin lehet. Annak viszont semmi értelme sem lenne, nem is hívhatnánk jövőnek.

Na de hogy a lényegre térjek, amiről írni akarok, az az, hogy mivel és hogyan lett vége gyötéréim hosszú sorozatának. Mert vége!!! Vége, The End, Plus, Vise, Über, Enn, Oltre, Peste, Üzerinde, Konyec, Kinec és még nem tudom, hány nyelven írjam le, annyira örülök neki. Na, hogy is történt?

Arra emlékszem, hogy mértem egy 30-nál is magasabb cukrot és apu bejelentette, hogy ennek vége, holnap indulunk Pestre az orvosomhoz és visszaállít az inzulinra. Belülről ordítottam, hogy HALLELUJA!!! De nem mutattam, hogy jobban el tudják viselni a kudarcot.

Én nagyon is könnyen viselem. Sőt, örülök az effajta kudarcnak, de engedelmes gyermek módjára nem mutattam gyanús tetszésemet a helyzet felé. Nem akartam tetőzni kudarcuk kritikus magasságba emelkedő szintjét. Meg amúgy is.

Most megint új módszerrel pakoltam. Be kellett tennem az inzulinadagoló peneket, meg minden ehhez hasonló dolgot. El is indultunk, sikeresen átmertünk a határon, meg minden és 2010. február 4-én, csütörtökön reggel már az orvosnál voltunk, megbeszéltük az inzulin mennyiségét és beadási idejét, meg minden evvel kapcsolatos dolgot és örültem, hogy megint szűrhatom magam (most tényleg ne értsetek félre). Szerintem rekordot döntöttem, mert 9 hónapig és 9 napig inzulin nélkül éltem cukorbeteg létemre, mondjuk nem normális dolgokkal tarkítva. Az orvosom úgy látta, nincs értelme bennmaradnom a kórházban, úgyhogy most csak egy pár napig fenn kell maradnunk Pesten.

Ma reggel van életem legjobb napja! A cukrom lement kilencre, pizzát ettem reggelire és most olyan könnyűnek érzem magam! Ilyenkor áldom azt, aki feltalálta az inzulint. De most komolyan! Ha nem lenne feltalálva, akkor, aki cukorbeteg, mint például én, nem élne. A rossz hír pedig az, hogy már nincs saját inzulinom. Mert ameddig még nem álltam le az inzulinnal, és ettem rendszeren, 2-3 egység aktrapidot kellett szedjek a bőséges kajához. És az nagyon kevés! Most 6-7 egységen leszek, és az a legrosszabb, hogy megint minden időre van megszabva. Hát, ne tudjátok meg, milyen nehéz!

Megint kezdek szénhidrátot enni! Mondom SZÉNHIDRÁTOT! És az benne a nagyszerű, hogy megtehetem azt, hogy megeszek 45 gramm szénhidrátot egyszerre és nem egy nap alatt összesen! Végre nincs bűntudatom miatta. Ez olyan, mint mikor Sirius Black kiszabadul az Azkabanból. Szabad vagyok!

EZ NEM LEHET IGAZ!!! És mi tudjuk meg utoljára??? Nem, nem vagyok feldúlva, csak nagyon örülök! Hogy miért? Megszületett Zsombor!!!

Bementünk hozzájuk a kórházba. Nagyon aranyos!!! Nekem is kell egy kistestvér! De lesz is nemsokára. El tudom képzelni, hogy milyen lesz: olyan cuki lesz, mint Évike. De komolyan mondom, mert nem régen volt anyu 4D-s ultrahangra. Nem mondom, lesz egy kis korkülönbség köztem és Panni Fanni Szofi Zsófi (vagy Panni Fanni Zsófi Szofi???) között. 13 év nem kevés. Mire másodéves egyetemista leszek, Panni Fanni Zsófi Szofi elkezd az iskolát. És lesz egy pár nővére. Most tényleg nézzétek meg: nekem csak húgaim vannak, neki csak nővérei lesznek. De azért legnagyobbnak lenni a legjobb és sokszor a legrosszabb.

ÚJRA SULIBAN ÉS „NÉGYESKE”

Elég nehéz volt megszokni ezt a már nem is olyan új rendszert. Időre kelni, időben kell inzultint beadni, időben kell enni, anyu hozza a suliba a kaját, stb. Nehéz megoldani. De most van ennél nagyobb gond is: nem sokára meg kell, hogy szülessen Zsófi (igazából Zsófia Annabella, így döntöttünk nagy nehezen). Anyut bevitték a kórházba, mert rosszul érezte magát, és én már azt hittem, hogy meg fog születni Zsófi, de nem. Bevitték és néhány nap múlva ki is engedték. Nem nagy baba, az orvos szerint csak 2 kg lesz. Na de most mamánál lakunk, anyu meg otthon van apuval, hogy egész nap pihenhessen. Szeretek mamánál lenni, mindegy, hogy melyiknél. Meg amúgy is szeretem a változást.

Most megyek a március 15-ei előadásra (csak megjegyzem, hogy 14-e van), utána otthon ebédelünk anyuval, mert vasárnap van. Furi, de ma esett a hó és borzasztó hideg van. Már készülődik valami.

Nem fogjátok elhinni, mi történt!!! No, szóval, mikor megfagytam az előadáson, mert szabadtéri volt, elindultam hazafelé a barátnőimmal, még arra is emlékszem, hogy a globális felmelegedés látható jeleiről beszélgettünk (pontosabban arról, hogy miért márciusban esik a hó), mikor megemlítettem, hogy nem biztos, hogy ez a globális felmelegedés, hanem egy Ambrus-gyerek születési körülménye is lehet, mert ugye én is, meg Orsi is, meg még Évike is, szóval az összes tesóm télen született, és óriási hó esett, hát akkor miért ne eshetne a hó a negyedik gyerek születésekor is? Mit számít, hogy március van, szerintem még augusztusban is esne a hó. Az ebédnél anyu meglepően és váratlanul furi pofát vágott, és én nem tudtam, hogy mi lesz a baj, úgyhogy megsürgettem a lányokat, hogy menjünk elfele mamánál, mert anyunak be kell menni a kórházba. Ne tudjátok, meg, hogy mekkora csend lett. Szerintem ebben a házban évek óta nem volt még ilyen nagy csend.

Megszületett négyeske!!! – legalább negyven ilyen üzenetet küldtem szét március 14-én este 21:35-kor, mert megszületett a tesóm!!! Hiába beszéltek a telefonban ukránul, én hallottam a mama hangján, hogy mi lesz itt. Ilyen gyorsan még életemben nem öltöztem fel. Rögtön bementünk Husztra a kórházba. Naaagyon édes baba! Olyan kis picike! 48 cm és 2.60 kg. Az orvos csak 60 dkg-ot tévedett.

A szülésznő emlékezett rám! Igaz, volt honnan, mert mikor Orsi született és bementem a kórházba (még nem voltam két éves), azt mondták

nekem, válasszam ki, hogy melyik babát vigyük haza. Nem tudtam, hogy melyik az én tesóm, de Orsit választottam. Mindenki nagyon meg volt döbbenve. Megkérdezték, hogy miért, mire én azt mondtam: „Mert ő a legszépebb”. Onnantól kezdve csak úgy hívtam: Kis ceppcég (kis cseppség). Én korán beszéltem. Kb. ugyanolyan idős lehettem, mikor vendégségbe mentünk Miminél, és számolták, hány teríték kell. Én persze meghallottam, hogy Flóra nem számít, mert ő az anyja ölében ül, és rögtön rávágtam: „Számítok, mert ha kicsi vagyok, akkor is ember!” És még sok ilyen dolog. Most már hárman születtünk Huszton: én, Orsi, meg Zsófi. Évike Miskolcon született.

Első kérdésem: mikor hozzátok haza? Vagy ezt nem is kérdeztem meg? Úgy is tudtam a választ: még egy kicsit itt kell maradniuk. Na de meddig?

Na de nem is úgy néz ki, mint Évike. Nem fekete a haja, bár még nem láttam, de anyu mondta, egyedül talán a kerek pofija és a gyönyörű bociszeme hasonlít Évikére. A többi Orsis, de a szája az enyém.

Na de addig is írok egy listát, hogy miért jó és miért rossz legnagyobb tesónak lenni.

Íme:

Miért jó	Miért rossz
Minden „felnöttes” dolgot előbb tapasztalhatsz meg, mint a kisebb tesód/tesóid. Evvel könnyen felidegesítheted őt/őket.	Viszont nagyon könnyen elrontod a dolgokat, és csak várod, hogy a szüleid még egyszer elengednek valahova. Evvel viszont téged lehet nagyon könnyen felidegesíteni. Ezekre az esetekre nem árt kidolgozni egy térden csúszós, könnyörgős módszert.
Mivel te vagy a legnagyobb, felnéznek rád, és még egy kicsit parancsolgathatsz is.	Mindenben téged kérdeznek, rád kennek minden rosszat és neked kell elvinni a balhét. Ez egy idővel – mondjuk, rögtön – nagyon idegesítővé válik. Ja, és ne vidd túlzásba a parancsolgatást, mert visszaüt!
Ha szeretsz társaságba járni, akkor ez nagyon nagy előnyöddé válik, mert egy idő után – ha nem tör ki a tinihisztiz és megbíznak ben-	Van egy nagyon nagy hátránya is: mivel a szüleidnek te vagy az első gyereke, minden nevelési technikát és szigorot, valamint büntetést – amiből nekem bőven kijut – rajtad próbálnak ki,

<p>benned – könnyebben elengednek, tovább és messzebb.</p>	<p>Így idővel észreveheted, hogy az élet nem habos torta, és a kisebbel sokkal engedékenyebbek. Meglátod: csak egyszer próbálj késni, megkeserülöd!</p>
<p>Mivel neked még nem volt egy példamutató, kedves, okos és szerény nagyobb tesód, akitől tanulhattál volna, muszáj volt önállósodnod. Ez nagyon nagy hasznodra fog válni. Néha jó elnézni, ahogy a többiek kínlódnak, ha valamit egyedül kell csinálniuk.</p>	<p>Ennek nincs hátránya.</p>
<p>Minél több tesód van, annál nagyobb a szeretet.</p>	<p>Minél többen vagytok, annál nehezebb mindent elosztani, mindenkinek segíteni és elviselni, hogy még a mosdóban se hagynak békén.</p>

Kicsit kárörvendős beütésű lett, de semmiképp sem írnám át, ahhoz túl őszinte!

Már tudjuk, hogy hol lesz elhelyezve Zsófia Annabella. Így neveztük el, jó hosszas megbeszélések után. Végre nem kell egy hosszú névmonológot leírni ötször, ha valamit mondani akarok róla. Minden el van tervezve, de úgysem lesz úgy semmi, szóval le sem írom.

Mikor már mindenki megnézte vagy kétszer Zsófit, hazamentünk. Nem tudom, mikor értünk haza, de hulla fáradt voltam! Ki kellett, hogy aludjam magam, hogy másnap az iskolában el tudjam mondani a sztorit ötszázszor.

...Hétfő... Reggel fél hét... Most életemben először kelek azzal a tudattal, hogy Úristen! Nekem nem sokára pelenkacserélgetéssel fog telni az életem! Nem bánom, mert már megszoktam, mindig én voltam a bébicsősz, akinek még felügyelet kell.

A suliban persze mindenki letámadt. Pont úgy volt, ahogy gondoltam. Mondtam nekik, hogy majd jöhetnek babázni, de nagyrészt én fogom kisajátítani Zsófit. Mire mindenki: Zsófit? Nem Bellának fogjátok hívní? Megjegyzem, hogy az osztályomban a lányok velem együtt nagy Alkonyat-fanok.

Igen, a névválasztásról még nem is beszéltem. Évike adta neki az Annabella nevet, ezt így kell megjegyezni, ahogy van, mert per pillanat erre a

legbüszkébb. Mindenesetre addig nem akart kistesót, ameddig meg nem született. És ezt hiába tagadja, lerítt róla, mert eddig ő volt a „kisbaba”. Anyu sokáig nem is akarta neki meg Orsinak elmondani, csak én tudtam, de az Elevitről rájöttek. Évike egy kicsit bosszús volt, de mára már elfogadta a dolgot. Már idegesítő, hogy ahányszor szóba hozzuk Zsófit, annyszor elmondja, hogy ugye milyen cuki, rám hasonlít! Vittem a fényképezőgépet és csináltam képeket Zsófiról, most ezekkel foglalatoskodom.

Ma pedig nem megyek be anyuékhoz, mert ZENEISKOLÁBA KELL MENNEM!!!! Kikészítenek idegileg, komolyan, plusz még télen tiszta sötétben kell, hogy hazajöjjek, nem mintha félnék a sötétben, de akkor is késő van, és tanulni kell.

Hiába tört ki mindenkin a tavasz (az én arcomon is rügyeznek a pattanások, de kezdenek elmúlni – csak végül nehogy levelek legyenek belőle!), a tanárok ezt ellensúlyozzák az úgynevezett tavaszi dolgozatlázzal. Ma is, ha nem írtunk meg egyhuzamban négy dolgozatot, akkor egyet se. Nem hinném, hogy kifogynának a dolgozatokból. Két hónap múlva nyári szünidő! Csak várjam ki!

